

MARIJIN LIST

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovincem Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marije v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijikin Ograček je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din. letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1940 tudi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskom dobrodelnom društyi“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb., Črensovci, Slov. krajina.

Tiskarna Balkányi Ernesta v Lendavi.

*Vesele i milosti pune oüzemske soetke
žele osem svojim naročnikom*

Uredništvo i uprava.

DARI.

Na Dom sv. Frančiška so darovali v din. sledeći: Bokan Terezija, Baynes, Francija 54, Kreslin Aga, D. Bistrica 3, Gerič Štefan, G. Bistrica 10, dr. Kočar Josip, Zagreb 50, Meznarič Ludvik, Bakovci 4, Cipot Mima, Bakovci 4, Gorišek Franjo, žand. stanica Krušje 20, Zizek Jožef, V. Polana 5, Gabor Cecilija, Trnje 25, Štelko Ivan, Francija 61.70, Obresti tek. računa v Črensovcih 465, Obresti kmečke posojilnice za l. 1939. 27, Obresti Prekmurske banke 161.58, Dvig polletnih obresti 80, Obresti v hran. dravske ban. 4433.83. Din. — Oča sirot, povrni vsem obilno. O d b o r.

Izdali smo v din. Poština, koleki in stroški v hran. dravske ban. 53.83, Dopolnilna taksa 49, Dopolnilna taksa za leto 1940. 36, Inženeri Batšweileri, Čakovec za izmeritev. 250, Dvig polletnih obresti 80.

Na podporo Marijinoga lista so darovali v din. sledeći: Balažić Marija iz Hotize, Francija 34.75, Fujs Mariška, Čazma 8.50, Baša Štefan, Bagrdan 5, N. N. 10, Marijon Roza, D. Bistrica 5. — Marija povrni vsem obilno.

Leto 36.

8. marca 1940.

Številka 3.

ZAKAJ, ZGLEDNO SE JE NA MILOST SVOJE DEKLE (Luka 1. 48).

Od vüst do vüst, od roda do roda se je zročala oblüba Odrešenika, štero je Bog dao Adami i Evi. Kda sta najmre grešila, sta s tem sebi i svojim potomcom zaprla nebeska vrata i nikdar nihče ne bi mogeo priti v nebesa, če ne bi Bog poslal Odrešenika, ki nam je zgüblena nebesa nazaj spravo. Prvima človekoma ga je samo oblübo.

Težko so čakali lüdje pred Kristušom oblüblenoga Odrešenika. Preroki so ga znova i znova napovedavali. Izvoljeno lüdstvo judovsko je znalo, da se Odrešenik ma naroditi iz njegove krvi. Zato so vse judovske ženske gojile v svojem srci to skrito želo, da bi se Bog na njo štero zgledno i si jo odebrao za svojo mater. Zato so se tüdi vse judovske dekile žezele oženiti. Tak so mele vüpanje, da se v njenom šterom zakoni narodi Odrešenik. Ostati samska je pri Judih valalo za sramoto. Samska si ne mogla računati, da bi ona postala mati Odrešenikova.

Marija, ki je tüdi bila edna od judovskih deklic, se je sama odpovedala toj časti, da bi ona bila mati Odrešenikova. Zaoblübila se je, da ostane deviška vse življenje. Bila je preveč ponizna, da bi si mogla misliti, da bi Bog njo odebrao za svojo mater. Ali da pred lüdmu ne bi bila osramočena, ka ne omožena, so njoj stariši odebrali sv. Jožefa, da z njov vküp

živi, da bi tak pred ljudmi izgledalo, kak če bi tudi Marija mela moža. Ali oba sta se zaobljubila, da bosta živela deviško čisto, da tak ležej samo Bogi služita.

I gda je prišeo čas, da bi Odrešenik prišeo na zemlo — je bože oko gledalo iz nebes na zemlo i iskalo žensko, štera naj bo mati Odrešenikova.

Mati Odrešenikova! Mati boža! To je čast, ki presega vse druge časti na zemli. Človek naj rodi Boga, svojega Stvoritelja! To človeška pamet ne more prerazmiti. Štera žena bo tista srečna. Bože oko je videlo vse žene, ka jih je na zemli bilo. Bile so bogate, bile so vučene, bile so iz visikoga roda, hčere kralov. I vse bi rade bile matere Odrešenikove. Vsakša bi mela za največšo čast, če bi to njo dosegnolo.

I bože oko je iskalo. Štera naj bo? Edno je gvišno: tista ki bo mati Odrešenikova, mora biti med vsemi ženami prva, največ vredna. Inači biti ne more. Kak pa naj to izgleda, da bi štera druga bila več kak mati boža?

I bože oko išče. Zgledne se na Marijo, ki je živela skrita s sv. Jožefom v mestu Nazaret. Njo je Bog spoznao za najbolje vredno med vsemi ženami. Pa ne bila bogata, tudi vučena ne. Bila je toti iz kralvske družine Davidove, ali to je že daleč bilo i za to nihče več ne znao.

Ka je vidilo bože oko na Mariji, da se je na njo zglednolo i njo odebralo za mater božo? „Zgledno se je na nizkost svoje dekle“. Marijina nizkost je bila tista prelepa jakost, ki je Marijo tak visiko podignola. Njena poniznost. — Gda so si druge želele bogastvo, je ona bila zadovolna s svojim siromaštvom. Gda so se druge štele dopadnoti sveti z lepov oblekov, je Marija nosila preprosti gvant. Gda so druge iskale čast, se je ona skrila pred svetom v siromaško hišico. Gda so druge v srci mele želo, da bi postanole matere Odrešenikove, se je Marija toj časti sama odpovedala. Prevelka sreča se njoj je to videla. Zato se niti ne štela omožiti. I gda je tak vse posvetnosti zavrgla i ne bila na nikoj navezana te se je vsa posvetila Bogi. Njemi i samo Njemi je štela služiti kak služeečka dekla svojemi gospodarji. I ravno to je Bogi tak dopadnolo, da si je Marijo odebrao za svojo mater.

Kak vse inačiše je mišljenje toga sveta od božega mišljenja!

Zalar M. **Vstajenje - Velika noč.**

Aleluja, bam, bim, bam,
spet pomlad prihaja k nam,
Vesna lepa, vsa cvetoča,
lica ima topla, vroča,
njen poljub je rožni med,
vonj vijolic njena sled.

Aleluja, cin, cin, cin,
glej na oknu rožmarin,
pelagonije so bele,
pri sosedi oživele,
vse se dviga, vse živi,
ljubi dedek, kaj pa vi?

Bog pomlad je k vam poslal,
ji za vas veselja dal,
zdravje Vesna seje v cvetje,
vzbuja rajskih ptičic petje,
radosti je poln njen hram,
vseh lepot pripravi nam.

Pojdimo se: „Trden most,
trden, kakor skala kost!“
K igri na zeleno trato,
saj nam sije sonce zlato,
i po drva v mladoles,
kurili si bomo „kres“.

Jerbas nov je že spleten,
jaz prinesem z vrta hren,
mali spečejo kolače,
atek dajo v žegen krače,
prt je snežnobel, opran,
Bog nam daj Vstajenja dan.

Aleluja, bam, bim, bam,
spet pomlad je prišla k nam,
z butaro šli bomo k fari,
a na Vuzem h Katri stari;
jaz potrkam: „Dober den,
Vuzem tu je! Botra ven!“
Bo vesela do nebes,
pirhov dala mi zares.

* Stano je, aleluja. *

Dober kristjan živi s Cerkvov. Gda Cerkev obhaja vesele spomine, se dober kristjan veseli. Na vüzemske svetke pa sv. Cerkev obhaja zmago božega Sina nad smrtjov; njegovo vstajenje. Dober kristjan se tomi veseli.

Srce nam vriska od veselja. Aleluja se glasi po cerkvaj iz neštevilnih vüst vernikov. Veselimo se, da je naš Zveličar od mrtvih stano i s tem najbolje posvedočo, da je On zaistino Sin boži. To je najvekša čüda, štero je Gospod napravo sam s sebov. S tem je najbolje pokazao vsem svojim neprijatelom,

Jezuš je od mrtvih stano.

da je on zaistino od Boga poslani oblübleni Odrešenik i ga zato tüdi moramo sprijati.

Ne je bilo tak lahko Gospodi Jezuš i dokazati, da je On Bog. Gda je začno hoditi iz kraja v kraj, lüdi zbirati i jih včiti — so-se lüdje prec i navelci spogledavali: Sto je te? Nekše ščista nove navuke nam glasi:

„Čüli ste, da se je pravilo starim: ne vmori; što pa koga vmori, pride pred sodbo. Jaz pa vam pravim: Vsakši, što se čemeri na svojega brata, zasluži, da pride pred sodbo.“ (Mat. 5, 21—22).

„Čüli ste, da se je pravilo starim: ne nečistuj. Jaz pa vam pravim: Vsakši, što gleda žensko, da jo poželi, je že nečistüvao z njov v svojem srci.“ (Mat. 5, 27—28).

„Čüli ste, da je bilo povedano: Oko za oko i zob za zob. Jaz pa vam pravim, da se hüdobneži ne postavljate proti; nego če te što bije po desnom lici, njemi nastavi še drugo.“ (Mat. 5, 38—39).

„Čüli ste, da je bilo povedano: Lübi svojega bližnjega i sovraži svojega sovražnika. Jaz pa vam pravim: Lübite svoje sovražnike; delajte dobro tem, ki vas sovražijo, i molite za tiste, ki vas preganjajo i obreküjejo, da bote deca vašega Oče, ki je v nebesaj . . . Če najmre lübite tiste, ki vas lübijö, kakše zasluženje mate? Ali ne delajo toga tüdi cestrinari? I če pozdravlate le svoje brate, ka delate posebnoga? Ali ne delajo tak tüdi pogani? Bodite torej popolni, kak je popoln vaš Oča nebeski.“ (Mat. 5, 43—48).

Tak nam šče dozdam nihče ne govorio. Meli smo proroke, ali tak nam nieden ne govorio. Ali je On prorok? Ali celo kaj več kak prorok? „Odked ma to modrost i te moči? Ali ne to tesarov sin? Ali ne njegova mati Marija?“ (Mat. 13, 54—55).

Ja, ne je bilo lahko lüdem dokazati, da je Jezuš prišeo iz nebes. Če so Ga pa lüdje v Nazareti poznali že od mladih let, kak dete. I sledkar so Ga videli v delavnici, kak sta z Jožefom tesala. Lüdje so pri Njem dali delati klopi, stole. Z njimi se je pogovarjao, kak se pač vsakši drugi pogovarja. Dostokrat je puno lüdi bilo pri Jezušu v delavnici i nikdar edne reči ne povedao, ka bi on bio kaj posebnoga.

Gda pa bio star 30 let, naednok začne včiti, da je On od Boga poslani, da je prišeo iz nebes, da je Sin boži, da je Bog.

Lüdje so po pravici henjali i čüdno gledali.

Ja, da pa čüdovite reči dela. Vodo je spremeno v vino. Mrtvoga mladeniča je obüdo v Naimi, gda so ga že nesli na pokopališče. Viher je pomiro na morji. Več jezer lüdi je nahrano s petimi krühi i dvema ribama. Takših reči človek ne moré napraviti. Tüdi nieden prorok kaj takšega ne delao.

Lüdstvo je bilo v dvojsčini. Ne je znalo, ka naj napravi. Ali naj verje ali ne. Takši naj bi bio Bog? Ve je pa človek kak vsakši drugi. Gda je trüden, mora počivati; gda je lačen, mora jesti; včasih je žalosten, včasih je veseli.

Pa nindri nikaj nema. Nema hiše, nema nikše oblasti, ne vojaške ne druge.

Teško je lüdem šlo v glavo, da bi Jezuš bio z nebes poslani. Preveč človeški se jim je vido.

Ali silile so jih čüde, da so se vsikdar bole nagibali do priznanja Kristušovoga božanstva. Čeravno to priznanje ne bilo trdno. Vej so pa na velki petek vsi kričali: „Križan naj bo.“ Torej vse številne čüde, štere je Jezuš napravo med lüdstvom, denok lüdi neso mogle popolnoma prepričati, da je On Bog. — Celo apoštoli so v časi stiske zdvojili nad Gospodom. Vsi so Ga zapüstili i zbežali od Njega. Gospod je ostao sam, zapüšćeni od vseh, tüdi od svojih najbližanjih prijatelov. Apoštol Peter, poglavar, se šće nekak prerine za Gospodom i od delec opazüje, ka se bo z Njim godilo. Pa gda ga varajo, tüdi on zataji svojega Gospoda „Ne poznam toga človeka!“

V petek popoldnevi Jezuš konča svoje življenje na križi. Tak so Ga lüdje zavrgli.

Pa pride vüzemsko jütro. Zapečateni grok se odpre i iz njega stopi Jezus. Vojaki, ki so grob stražili, se prestrašijo, da od groze pokaplejo na tla i Gospod mirno ide mimo njih.

Prikaže se Mariji Magdaleni. Prikaže se apoštolom, ki so se od straha zaprli v sobo v Jeruzalemi i šće večkrat se je prikazao svojim vućenom.

Vstajenje Gospodovo je najvećša čüda. S tem da je Jezuš sam od sebe od mrtvih vstano, je najbolje pokazao svojo božansko moć. S tem je tüdi potrdio i podkrepo vse svoje čüde, štere je napravo pred svojov smrtjov.

Tüdi mi vstanemo od mrtvih.

Vstajenje Gospodovo nam je zgled, da tüdi mi nekoć od mrtvih vstanemo. Naša tela, ki jih po smrti položijo v grob i tam sprhnejo, ne ostanejo v grobi na veke, nego na konci sveta se tüdi naš grob odpre i tüdi mi vstanemo od mrtvih i bomo šli po plaćilo, ki si ga zaslužimo.

Ta verska istina nam mora biti pred očmi vse življenje i nas stalno opominjati, da tak živimo, ka na konci sveta vstanemo v življenje.

Zadnje čase se vsikdar bole širi navuk, da je s smrtjov za človeka konec. Tak kak gda živinće crkne i ne ostane nikaj od njega, tak da tüdi za človeka nega nikaj po smrti. Zato naj človek po tom krivom navuki živi kak more. Naj vživle te svet, naj ši privošći vse, ka požele. Da bar nekaj ma od življenja.

Takši krivi navuk človeka lahko zapela, da resan začne živeti nećloveško. Toda kak bridko vkani sam sebe takši človek. Zato ka s tem, će on ne verje v vstajenje mesa, ne zatre življenja po smrti i bo na konci sveta ravno tak morao priti vö iz svojega groba, kak vsakši drügi. Samo razlika bo ta, da bodo tisti, ki v življenji verjejo v vstajenje na konci sveta i se zato vse življenje pripravljajo na oni velki dogodek; vstali povelićani, neizmerno lepi, da začnejo drügo, večno življenje. Tisti pa,

ki tajijo vstajenje na konci sveta, bodo vstali z grdim, odurnim telom i začnejo večno pogubljenje.

Vnogim se vidi težko življenje po krščanski veri. Telko premagüvanja i zatajüvanja samoga sebe terja od človeka naša vera, da bi jo zaistino lahko čutili kak breme, če ne bi znali za to veselo istino, da bomo na konci sveta od mrtvih vstali i te dobimo plačilo, ki nam ide za vse svoje premagüvanje i zatajüvanje.

Kak težko je neprijatelji odpüstiti, če nam je napravo kakšo krivico. Če pa pomislim, da mi na konci sveta, gda od mrtvih stanem, nebeski Sodnik da plačilo za to, dobim moč, da odpüstim i pozabim.

Kak težko je premagati se i ne iti s prijatelji v družbo, gda pravijo, da bo lepo, da se bodo zabavali, dobro meli, gde bo tüdi ples! Človeka vleče neka skrita sila, šteroj se je težko proti postavlati. Če pa pomisli, da bo na konci sveta od mrtvih stano i bo tam dobio nagrado za svoje premagüvanje na zemli, ta miseo njemi da moč, da se ležej preмага.

I tak v vseh skušnjavaj mamo najvekšo oporo ravno v misli, da bomo nekoč tüdi mi vstali od mrtvih. S smrtjov se ne konča vse. Düša plava pred večnoga Sodnika i se bo sodnji den spet združila s telom.

To vero si znova obüdimo. Po toj veri moramo naravnati svoje življenje. Živimo pravično i sveto, da dosegnemo odičeno vstajenje.

V gorečoj molitvi pa bodimo združeni s pokojnimi, z düšami v vicaj. Molimo goreče za rajne stariše, sorodnike, dobrotnike i znance, zato ka se bomo na sodnji den pa vsi videli.

Da düša človekova na drugom sveti čaka na sodnji den, gda znova pride v telo i ga poživi, nam svedoči prevnogo čüd svetnikov.

Od sv. Stanislava, škofa krakovskega, čtemo naslednjo čudovito dogodbico: Poljski krao Boleslav je s svojov zvijačov dosegnö, da so sv. Stanislava tožili pred sodnijov, da se je po krivici polastio njive nekšega Petra, ki je že vmro. Ka je napravo škof? Posto se je tri dni i molo neprestano. Po tretjem dnevi je šou na grob i je z gorečov prošnjov pozvao Petra iz groba i ga gnao pred sodnika, gde je Peter svedočo, da je škof Stanislav njivo pošteno plačao. Ves sodni zbor se je čüdo nad tov čüdo.

Naša sv. Maticerkev ma neizmerno velike dühovne kinče za naše düše. Eden takši kinč so odpüstki. To čüješ dostakrat, to vidiš večkrat napisano v molitvenoj knigi, pa najbrž niiti ne veš, ka so odpüstki. Katekizmuš nam pravi: „Z odpüstki se odpüščajo vremenite kaštige za one grehe, šteri so že pri spovedi odpüščeni“. To nam pove dve istini. Prva je: ka vsakši greh, posebno smrten, püsti na düši nikše zamazke tüdi po spovedi. Druga je: ka nam te zamazke zbríšejo odpüstki, štere ma sv. Maticerkev.

Mati.

(Za materinski den.)

Redke so matere, ki bi mele pravilno mišljenje od materinstva. Sodobni duh materializma je zastrupo tudi materna srca, da se več ne zavedajo velke, neizmerno velke odlike, štero njim je zavupao Stvoriteo v skrivnosti materinstva. Vsikdar menje je mater, ki bi sprijale na sebe materinstvo tak, kak je, nego se ga branijo. Če jih pa že dosegne ta „nesreča“, so vse žalostne, potrte i nekam sram jih je. Kak daleč so takše matere od krščanskoga navuka materinstva, ki edini pokaže mater v pravoj svetlosti i njoj da mesto, ki njoj ide.

Poglednimo materinstvo s krščanskoga stališča i matere — bar krščanske — si to zapomnite i te Boga hvalite, da vam je zavupao materinstvo.

Materinstvo je Bog določo. Gdā je Bog stvoro prviva človeka, jiva je stvoro po svojoj podobi. Človek je podoba boža, ne po teli, nego po duši. Bog je duh, duša tudi; Bog je nemrtelen, duša tudi; Bog je neskončno lepī, duša je v milosti božoj podobna neskončnoj lepoti božoj. Zavolo teh lastnosti: bogopodobnosti, nevmrtelnosti, lepote, je duša več vredna, kak kajkoli drugo na zemli. Vse zlato i vse srebro sveta, pa ves svet ne telko vreden, kak edna jedina človeča duša. Neba i zemla prejdeta, duša človeča pa nikdar ne prejde.

To dušo je Bog vdehno v človeče telo, gda ga je stvoro. Te neizmerni kinč nosi v sebi človek!

I gda sta prviva človeka že bila stvorjeniva, jima je Bog naročo: „rastita i vnožita se i napunita vso zemlo.“ Bog želej, da se zemla napuni z ljudmi, pa ne zato, ka bi ljudje na zemli ostali, nego zato, da se naj ljudje preselijo k Njemi, k svojemi Nebeskomi Oči i napunijo nebesa.

Bog bi lahko sam stvoro vsakšega človeka posebi, kak je stvoro Adama i Evo. On bi v svojoj vsemogočnosti lahko napravio to i bi tak sam napuno zemlo i nebesa. A ne je šteo tak vrediti življenje na zemli. On je že dobro znao, zakaj ne. Življenje na zemli bi bilo preveč mrzlo, brez lūbezni. Tuhinci bi si bili ljudje med sebov. Ne bi bilo matere, ne oče, ne bratov, ne sester, ne družine. I ravno to so stvari, gde človek najde največ domače toplote, največ veselja, zadovolnosti: v domačoj družini.

Zato je Bog sam stvoro samo prviva človeka. Njima pa je dao sposobnost, da Njemi naprej pomagata pri stvorenji novoga človeka. To je roditelska sposobnost. Tretjega človeka že ne Bog sam stvoro i tudi niednoga naslednjega ne, nego je pri stvarjanji vsakšega človeka pozvao na pomoč stariše. Stariše, v prvoj vrsti mati, naj da Bogi človeško telo i v to telo Bog vdehne dušo i tak nastane novi človek.

Materinstvo — služba boža. Kakša čast je to! Kakše odliküvanje! Bog pozove na pomoč nebogleno človeško stvorenje, naj njemi ona pomaga pri stvorenji novoga človeka. Tak da Bog sam toga ne bi zmogeo! Človek njemi mora pomagati.

Pomagati — Bogi! Mati! pomisli! Ali je ne ta čast nad vse časti? Pomagati Bogi i to te, gda se ide za človeka, ki je, kak smo v začetki omenili, več vreden, kak vse druge stvari na zemli. Bog te pozove v svojo delavnico, v svojo službo.

Mislím si sledeči dogodek: Za vüzemske svetke pridejo domo tri dekle, ki so v službi: edna pri srezkom načelniki, druga pri bani, tretja pri samom krali. Pred velkov mešov stoji vse puno lüdi pri cerkvi. Dekle se pogovarjajo i se smejejo. Dobre vole so. Pa varajo, kda prihaja njuva pajdašica, ki slü-

ži pri načelniki. Vse čütijo do nje nekše posebno poštenje, zato, ka je v službi pri velkom gospodi. — Pa pride malo za njov ona druga, ki je v službi pri bani. Do te pajdašice šče vekše poštenje majo, ar je v službi pri vekšem gospodi. — Pa pride malo za njov tretja, ki je v službi pri krali. Za tov se pa vsi lüdje zgledüjejo, ne samo vse dekle, nego tüdi vsi moški i ženske i celo deca si šepetajo med sebov: vidiš jo, ta je v službi pri samom krali! Moški celo za kranščak segnejo i jo pozdravijo. Čütijo, da morajo skazati posebno poštenje njoj, ki je vsakši den s kralom vküp i v njegovoj službi. — Za temi tremi pa pride mati, navadna, preprosta ženica, pa stopi med nje i jim pravi: jaz pa nesam v službi ne pri bani i ne pri krali,

nego pri samom Bogi. I to pri največšem deli, gda Bog šče stvoriti svojo podobo — človeka. Jaz njemi moram pomagati. Brez mene sam Bog ne more stvoriti človeka. Ali je štera čast na zemli vekša, kak je čast materina?

O, s kakšov ljubavjov se Bog nagne do žene, ki jo pozove v svojo božo službo v zakonski stan, da bo v njegovoj delavnici kak pomočnica pri Njem, pri Majstri — Bogi. Vse pa, ka je blüzi Boga, je lepo, je vzvišeno i kem bliže Bogi, tem bole sveto.

Ali pa je na zemli še kaj bliže Bogi, kak ravno materinstvo? Vej je pa mati združena s samim Bogom. Z Bogom se najtesneje združji, tak da je takrekoč z Bogom edno i to v tistom hipi, gda se Bog nagne do matere i vdehne dūšo novomi človeki, ki začne klti pod materinim srcom.

O, matere, ali se bar samo malo toga zavedate? Gdaste v službi materinstva, ste popolnoma v službi Boga, ste bliže Bogi kak gdakoli. Popolnoma ste obdane od bože lübezni, ki vam zavüpa svoj največši kinč — svojo podobo i vam ga položi pod srce z naročilom, da to podobo s svojov telovnov toplotov segrevlete i s svojov krvjov hranite i to tak dugo, da zaživi i šče naprej, da zagleda svetlost toga sveta.

Srečna mati, ki svoje materinstvo tak razmi. Vsa je blažena, gda je v blagoslovenom stani. Njeno srce poskaküje od radosti, da je mela obiskanje samoga Boga, da njoj je pri tom obiski Bog zavüpao največši kinč sveta — dete, ki je od Boga določeno za to, da se nekoč v večnosti pridružji Mariji, angelom i vsem svetnikom, da sküпно z njimi hvali Boga i vživle nebesko veselje. A od tistoga časa, kak je mati mela obiskanje bože, jo bože oko spremla vsikdar i vsepovsod i s svojov očinskov ljubavjov skrbi, da klica, ki jo je posado pod materino srce, raste, se pravilno razvija i srečno pride na den.

Ja, mati, v blagoslovenom stani si neprestanoma obdana z žarki bože lübezni. Zato, ka je sad, kl ga nosiš pod srcom, dosta bole sad boži, kak tvoj. Ti si samo pomočnica boža, ti si šker v božih rokaj, ti si gredica; roža, ki zraste iz tebe, je pa Vrtnarova, ki je Bog.

Materinstvo je vsikdar pri vseh narodih bilo nekaj velkoga, vzvišenoga. Človek čüti, da je to nekaj čüdovitoga, čeravno ne razmi vsega. Krščanstvo pa nam materinstvo pokaže v vsoji lepoti i vzvišenosti.

Največše priznanje materinstvi je dao sam Sin boži, naš Odrešenik. Gda je prišeo čas, da se drüga boža Oseba spüsti na zemlo i vzeme na sebe človeka, da tak odreši svet, si je tüdi ona odebrala mater, da Njoj pripravi človeško telo. Sin boži bi lahko že v nebesaj na sebe vzeo človeško telo i dūšo, pa bi se na zemlo spüsto že kak doraščen človek. A ne je šteo. Šteo je priti na zemlo po rednoj poti, tak kak vsakši človek: s pomočjov matere. Marijo, deviško zaročnico Jožefovo,

je dosegla ta čast, da je v službi božoj Bogi pripravila telo za Odrešenika, Boga človeka. Marijino materinstvo je priznanje majerinstva i to od najvišje strani, od samoga Boga. Z Marijnim materinstvom je potrjena vzvišenost materinstva.

Vsakša verna mati se poleg Matere Marije počüti srečno, počešćeno: Ti si Mati, o Marija — jaz tüdi; Ti si Mati Bogi-človeki, jaz pa sam mati človeki, ki je Bogi podoben. Obe sve materi.

O, da bi li dosta takših mater bilo, ki bi na svoje materinstvo tak gledale. Potom bi nam na zemli vnoĝo lepše bilo. Vsa ta grozna praznina, ki jo vsi čütimo v življenji, bi se spunila. Vsa kmica, ki obdaja svet, bi bila premagana.

Zato so pokojni sv. oča Pij XI. s takšim povdarkom povedali velepomembne reči: „Dajte mi dobre matere i iaz bom svet pobolšao.“

Pekeo.

Sveti apoštol Janoš pravi: „Tiste dni bodo iskali lüdje smrti, pa je ne bodo najšli; i bodo želeli vmreti, a smrt bo bežala od njih. (Raz. 9, 6.) Nesrečniki bodo vso večnost iskali smrt pod najstrašnejšimi prikaznimi, pa nieden ne bo tak srečen, da bi jo najšeo. Smrt, smrt, gde si? (bodo kričali z nezaslišanim glasom skozi kmico), šteri hüdi düh bo meo smilenje z nami, da nam jo da? O, jaz nesrečnik! gde je zdaj tisto bodalo, s šterimi sem si nekda zbrisao sramoto? Gde je vajat, s šterov sem se obeso? O, kak je to mogoče, da na kraji, gde je vse puno strašnih muk, niedne nega, ki bi nas mogla vmoriti? Ka je z vami, črvovje, da nas tüdi vi ne razĝlodate? Ka je z vami, plameni, da nas tüdi vi ne vničite?

I če bi nato zapazili edno mlako vrele smole ali žvepla, bi z veseljom leteli proti njoj, da bi se vrgli notri, v vüpanji, da na dni najdete smrt. Pa ne bi bili tak srečni: „Ne bi je najšli.“ I te, bi šće bole kesno nastopili, da bi jo gdekoli najšli; v vüpanji, da bi jo najšli mogoče tam, gde nesnaga najbolje smrdi, gde naj najbolje ostro reže, bi bežali ta, da bi se tam vtopili, da bi se razrezali, a zabadav: „Ne bote je najšli“, siromaki, „ne bote je najšli“.

Pač, morete se vrći v odprti gobec pozoja, morete se vrći v strašne škrample leoparda, da vas šćista razmesari, ali vmoriti vas ne morejo. „Za vse, ka je napravo, se bo pokorio, ali vničeni ne bo“. (Job. 20, 18.) Menka smrt. Je smrt, ali takše nega, ki bi mogla vmoriti. Neizrečna sreča bi bila takša smrt tam, gde vsakša nevola večno trpi, gde se nikdar ne konča, niti za kratek čas ne preneha, nikdar, čeravno jezero i jezero let mine.

Ka mislite, dragi moji? Ali vam nejdejo vlasje vujska pri tom premisslavanji? „Šteroga srce je ne puno straha i groze“ (bi mogoce praviti s sv. Bonaventuro) „če premisslavlem moke pekla, ki so neznosne ne samo po svojoj sili nego tudi nezasslišane po svojoj večnosti“. Vsikdar trpeti — brez prestanka — što more to zapopasti? „Vaša kaštiga bo na veke trpela“, pravi David, gda govori od pogüblenih.

Ka se pa to pravi: „na večne čase“. Ali se to mogoče pravi, da bodo tak dolgo trpeli, da bi edna ftica, ki na leto edno kaplico spije, vse morje popila? „Na večne čase“ pomeni več. Ali se to pravi, da bodo tak dolgo trpeli, da bi eden črvček, ki vsakše leto samo edno malo lüknjico napravi, vse šume i vse loge pojo? „Na večne čase“ pomeni šče več. Ali se to

pravi, da bodo tak dolgo trpeli, da bi edna mala mravla, ki vsakše leto samo eden mali korak napravi, obhodila vso zemlo? „Na večne čase“ pomeni šče več. Če bi ves svet bio iz najdrobnejšega peska i če bi vsakših sto let samo eden prašek bio vkraj vzeti, ali bi te nesrečni pogübleni dotrpeli, če bi ves svet bjo tak izčrpani? To šče tudi ne „na večne čase“.

Pa vzmimo tak: Mislimo si, da bi eden pogübleni vsakših milijon let samo dve skuzici pretočo; ali bi njegovo trpljenje bilo končano, če bi se tak dolgo jokao, da bi njegove skuze telko vode povzročile, kak je to bilo nekda ob vesolnom potopi? Ah, poslušajte! To so samo prispodobe za deco, če ščete.

Če vam pravim: „na veke, na veke“ bodo morali pogübleni trpeti, to se pravi sto i sto let brez meje, brez konca, brez števila. Zato Bog grozi, da „bo njuva tela mantrao z ognjom i s črvi, da bodo gorela i to občütila,“ znate kak dolgo? „na veke“.

Kak je mogoče, da ta edina reč: „na veke“ ne zadosta, da bi naš razum omanila, da bi naše srce vničila? Votline, skale, brlogi, ah gde ste? V šterokoli vašo jamo bi se lahko skrio, da bi tam sam za sebe jokao, ne da bi vido eden človeči obraz ali eden svetel žarek i bi ponavlaol „večnost, večnost“ dokeč ne bi zapopadno, ka se to pravi: biti pogüblen na veke.

Vidimo, da se nam na sveti tüdi zabave pregnüsijo, če predugo trpijo; zato želemo, da se gostije, igre, veselice, muzike vršijo redno i se v pravom časi končajo. Kak pa te bo v večnosti, gde trebe trpeti neprestanoma vednake moke, moke brez števila i neznosne?

Če se ednoga vročega poletnoga dneva podam na sprehod, iščem zelen travnik, da se tam, trüden i zmantran, vležem v senčino pod drevo, v hladen zrak, poleg žuborečoga potoka, ob spevanji lastovic; kakše zadovolstvo me obide v začetki! Po ednoj vöri pa se mi je veselje spremenilo, da znova stanem. I če bi me što prisilo, da bi tam celi den mogoel ležati nepremično na ednoj strani, ah! te bi se mi tisto prijetno zadovoljstvo spremenilo v mantračo; če bi samo mislo na to, bi se mi pesem vidilo žalostna, šümenje potoka mučno, senca pretemna, rožice trnjeve.

Ubogi pogübleni! Kak velka mora biti njuva mantrača, ki ne samo eden den, nego skoz vso večnost morajo ležati v istom ognji: „v jezeri, gde gori večni ogenj“, kak to imenuje sv. Janez apoštol v knjigi Razodetja; neprestanoma obdani od istih škorpionov, neprestanoma oviti od istih kač, neprestano zasramovan od istih hüdih dühov, ne da bi se skozi ves te dugi čas samo za eden kratek zdihljaj mogli odehnöti! O, kak grozno bo njihovo obvüpanje, kak grozno njihov srd, kak grozna njihova besnost! O kak bodo preklinjali tisti den, v šterom so se narodili, tisto materno naročje, štero jih je nosilo, tiste materne prsi, štere so jih dojile! „Prekleti bodi tisti den, v šterom sem se narodo, prekleta tista noč, v šteroj sem bio poprijeti“. (Job 3. 3.) Denok morajo nesrečniki samo tülitüti, so najmre tisto nesrečno lüdstvo, od šteroga je pisano pri Mahahiji preroki: „Lüdstvo, na štero je Gospod čemeren na veke“. (Mat. 1, 4.)

„Agnes XX. stoletja“

Marija Goretti - mučenka devišta.

Držina Goretti. Leta 1899. se je preselila v „Agro Pontino“ blizu mesta Nettuno v Italiji, revna družina Goretti. Pomniti trebe, da je Agro Pontino bila v tistih časih velika močvirna dolina, kama so šli iskat krüh le tisti, šterim se je bila sreča zaprla v drugih krajih. Dnes je že lepa i rodovitna dolina, štero vsi potniki radi gledajo, i to zavolo pametne kanalizacije. A v tistom časi je bila le smrt, ki je redno i pogosto obiskovala tisto deželo z mrzlicov, ki so jo prenašali komarji, kajti tam so se lahko silno vnožili.

Skromno i težko je živela Gorettijova družina, i glej prav čez leto njoj je smrt pograbila očo Alojzija Goretti. Uboga vdova je taki previdla vso nesrečo i križ, ki njoj je nenadoma na rame spadnola. Tretja sedmero dece, Marija, te devetletna, je tolažila žalostno mamico: „Le naprej, mama... mi smo že precí velki, naj nam samo Bog da zdravje.“ Ubogi ženi je bila edina tolažba lepa krona dobrih i nedužnih otrok; posebno je vúpala v Marijo.

Nove težave i nesreče. Kak je Bog hoteo, je živela v istoj hiži družina Janeza Serenelli-ja, z dvema sinoma: Gašparom i Aleksandrom, Te zadnji se je vzgojio brez matere i brez vere, podjarmen svojim strastem, posebno nečistosti.

Bilo je leta 1902. Dne 5. julija je šla vdova Goretti delat na pole z Aleks. Serenelli, med tem pa je Marija ostanola doma i je nekaj šivala zgoraj na presledki stopnic. Nenadoma Serenelli, z vzrokom da ima nekaj oprávití, pústi svoje delo i med kratkim se nahaja pri maloj Mariji. Vstopi v sobo, vzeme túdi nekše bodalo iz železa, da naj z dobrim ali hüdím dosegne svoj cilj; odpre vrata pomali i povabi Marijo, da naj vstopi, a ona se brani, češ da če njoj ne pove, ka hoče, ne vstopi. Kak blisk njoj Serenelli zamaši vüsta, jo pograbi i jo privleče v sobico. Dvanajstletna Marija se zvija v rokaj dvajsetletnoga Serenellija i njemi resno odgovarja: „Ne, ne... je greh... Ti ideš v pekeo... toga Bog nešče.“

A Serenelli besen, gda vidi, da je premagan, pograbi svoje bodalo, je pokaže Mariji i njoj grozi s smrtjov, če ne popústi... i res čez nekaj minut kaplejo na Marijo grozoviti vdarci, a ona se samo zvija i milo vpíje na pomoč: Mama, mama... Bog moj... Strašno jo je rano; črevo njoj je razpraskao, tak da so se celo čreva prikazala. Serenelli je pústo svojo žrtev samo, gda se je zgrúдила na tla. Zločinec ide v svojo sobo. Med tem Marija pride k sebi, zbere vse svoje moči i se spravi k dveram i prosi pomoč očo zločinca, ki je počivao spodaj; a komaj jo sliši Aleksander, zopet na njo plane i jo večkrat na hrbti prebodne, da zopet leži pri njegovih nogah.

Vsakom i svoje. Čez nekaj časa je Marijina sobica puna sosedov; pride tudi njena mati, ki omedlela, da vidi Marijo v krvi i brez zavesti. Kmalu prideta k sebi Marija i mati, ki jo vpraša, kaj se je zgodilo. S tenkim glasom Marija pove, što i zakaj jo je pobio.

Čez nikelko časa so odpelali Serenelli-ja orožniki med ljudstvom, ki so ga kleli, v Nettuno i od tam v Rim, gde so ga obsojili na strogi zapor.

Tudi Marijo so odpelali v kočiji v Nettuno med ljudmi, ki so jo pomilovali i zednim poveličavali. Grozno je trpela med potjov. Zdravniki so taki povedali, da nej pomoči, vendar so njoj oprali i zašili 14 ran i to je bilo novo dnevno mantranje. Na materino vprašanje, če trpi, je vedno odgovarjala, da se dobro počuti, i to samo da nebi dala skrbi trpečoj materi. Proti konci sta jo mati i duhovnik, ki je zraven stao, vprašala

Antolin Avgust,

Naš rojak iz Beltinec, misijonar-novomešnik na Japonskom, je meo na cvetno nedelo novo sv. mešo.

če odpusti svojem i razbojnik i ona mirno odgovori: „Ja, odpustim! V nebesih bom molila, da naj vse obžaluje. Celo hočem, da naj bo bliži mene v nebesih.“ To je moč bratovske lübezni, ki njoj je Jezuš vlejšao, gda ga je sprejela prle kak je vmrla 25 vör po tragediji.

Zaključek. Živi še Serenelli, a spreobrnjen, torej se je spunila Marijina žela. Živi tudi Marijina mati. Ze se dela za Marijino beatifikacijo, sam Serenelli i povedao za Marijino hlabrost i pravi, da jo je pred enim mesecem krvave tragedije že hoteo na greh zapelati, a ona ne hotela, i da ga nebi izdala, njoj je s smrtjov grozio.

Vüpaismo, da bomo v kratkom meli Marijo na oltari i da jo bo njena srečna mati častila kak blaženo.

Pripomnimo šče, da je od vzgoje dece navadno odvisno njihovo življenje na zemli i v večnosti.

Stgo. de Chile - La Cisterna, 9. aug. 1939.

A. Horvat, S.